

Mandat som Medlem af Folketinget, hvis noget saadant skulde indtræde. Der er ganske vist i den Henseende ikke noget at paavise i denne Sal fra Højregruppens Side. Men jeg vil dog tillige sige, at det herer jo ikke paa os, om der kommer en Konflikt eller ikke. Vi have sluttet os til det politiske Forlig af 1ste April 1894, fordi det var det eneste, som den Gang og indtil Dato har tilbudt sig, sigtende til at forebygge en saadan politisk Konflikt. Er der noget bedre, saa ville vi anmode de Herrer om at komme frem med det; vi ville ganske overordentlig gerne hde vor Medvirksomhed til Foranstaltninger, hvorved en Konflikt kunde blive endnu mere uanfælggjort, end den blev det ved Forliget, selvfølgelig under den Grundførelse, at den grundlovmæssige Magtfordeling forbliver som hidtil. Vi have gjort det saa godt, vi i den Henseende have kunnet gøre det, og ville fremdeles iagttage hvad vi kunne for at undgaa en Konflikt, men det maa ogsaa forudsættes, at Flertallet fremdeles vil erkende, hvad det har erkendt i de senere Aar, nemlig, at der kun er een Vej at gaa, den Vej, som vor Grundlov anviser, nemlig Forhandling og Overenskomst med det andet Ting. Hvis Flertallet bliver ved at følge denne Vej, da ville hverken vi fra Højres Side eller de fra Venstres Side komme til at beklage nogen provisorisk Lovgivning, — det føle vi os fuldt overthydede om. Men i øvrigt skal jeg gøre opmærksom paa, at provisoriske Love udstedes hverken af Venstre eller af Højre men af en kongelig Regering, og udstedes af denne under dens Medlemmers fulde personlige Ansvar. Dette Ansvar have de Herrer ikke nogen Sinde villet gøre gældende over for det forrige Ministerium, og derfor maa vi bestandig betegne det som en efter vor Opfattelse ganske personlig Anskuelse, naar man udtaler, at Ministeriet Estrup har gjort sig skyldig i Grundlovsbrud, og vi mene ikke, at denne Opfattelse faar nogen større Betydning, fordi den fremsættes, uden at blive paatalt. Skulde derimod det Flertal, som er eller maatte blive her i Salen, atter ville begynde den tidligere Kamppolitik eller for at bruge det Udtryk, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) brugte i Gaar — Knippelpolitik, hvis man stik imod

Grundlovens udtalte Ord og Grundførelser atter vil fordre, at al Magt skal forenes i dette Ting alene, hvis man vil storme Ministerier ved at nægte Finanslove eller ved til det andet Ting at jende Finanslove, som ere af en Bessaffenhed, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds ogsaa vil kende, nemlig som disse interessante Ord, man kaldte „barberede Pibler“ — hvis man i det hele taget ved en voldsom Fremgangsmaade i Stedet for at søge den fornødne Overenskomst mellem de to Ting, vil lægge an paa at fremstafte denne Konflikt, ja saa maa Højre erklære sig ude af Stand til at kunne lægge nogen Hindring i Vejen for en saadan Fremgangsmaade og paa Forhaand fralægge sig ethvert Ansvar for, hvad derudaf kan resultere. Men da nu Venstre ubestridelig i denne lange Kamp har tabt, netop ved den Fremgangsmaade, det har brugt, saa tvivler jeg ikke paa, at man ikke vil forsøge denne Kamp igen, værtimod jeg føler mig langt snarere forvisset om, at Venstre ad forfatningsmæssige Veje vil søge hen til at naa det Maal, som ogsaa vi i Højre erkende for at være et fuldt berettiget Maal for en Opposition, nemlig at komme til at indtage Regeringens Sæder. Det ærede Medlem udtalte nogle ret venlige Ord til Højre. Han sagde, at der fandtes ogsaa i vort Parti, hvad man ikke maatte glemme, Fremstridsmænd, han sagde — ja, jeg har ikke læst det ærede Medlems Foredrag, men han udtalte sig i det hele taget venligt om Højre, udtalte, at vi vare et levedygtigt, ja mægtigt Parti, og at han ikke tillagde den Uoverensstemmelse i taktiske Forhold, som har vist sig inden for Højre, nogen videre Betydning. Det interesserede os naturligvis alt sammen, det er ikke ubehageligt for Højre, naar vi den ene Dag efter den anden læse og høre, at nu er der slet intet tilbage af dette Parti, nu ere vi ganske døde og magtesløse, da at blive kaldt til Live igen af det ærede Medlem. Om jeg end maa tilstaa, at vi ikke føle stor Forskel, enten man siger det ene eller det andet, saa kan det dog ikke være ubehageligt, og jeg kan da ogsaa bekræfte, at vi befinde os forholdsvist vel. (Ufrydelse.) Ja, i andre Partier kan der jo ogsaa være et eller andet at bemærke; det er jo ikke alt sammen hos de Herrer i saa god